

Mums rašo

„Kas, jei ne aš?“

Lietuviška mokyklėlė Tenerifės saloje

Šį rudenį antruosius mokslo metus pradėjo lietuviška mokyklėlė Tenerifėje. Ji pagal amžių – dar visai kūdikis. Pradėjome darbą 2017 m. lapkričio 6 dieną. Idėja įkurti tokią mokyklėlę pribrendo Vilniaus privačios gimnazijos direktorei Tatjanai Liubertienei. Jos anūkai žiemodavo Tenerifės saloje, o grįžę į Lietuvą turėdavo per kelias savaites atsiskaityti už 3–4 mėn. kursą. Tai nėra lengva ne tik mokiniams, bet ir tėvams. Taip gimė idėja kurti saloje mokyklėlę, kad ne tik ilsėtis, bet ir mokytis būtų smagu. Atidaryta mokykla „Baltic International School in Tenerife“ (BIS) yra Vilniaus privačios gimnazijos filialas. Jos direktorė Irma Liubertienė yra Lietuvoje veikiančio Pozityvaus mąstymo ugdymo instituto direktorė. Pozityvus požiūris į vaiką, tikėjimas juo – tai mūsų mokyklėlės tikslas.

Dirbame pagal ŠMM bendrąsias programas, o taikydami Šiničio Suzukio metodiką mokome ne tik muzikos. Mokyklos veikloje tiesiogiai dalyvauja tėvai.

Nors mokyklėlė dar tik žengia pirmuosius žingsnelius, mus visokeriopai palaiko Vilniaus privačios gimnazijos direktorė ir pedagogų kolektyvas. Bendradarbiaujame su Tenerifės lietuvių bendruomene, savo pagalbą siūlo ir Lietuvos ambasadorė Ispanijoje Skaistė Aniulienė, taip pat ir naujasis Lietuvos garbės konsulas Kanarų salų regionui Karlosas Albertas Lorencas Ibanesas (Carlos Alberto Lorenzo Ibanez).

Mano patekimas į šią mokyklą yra iš fantastikos srities. 2016 m. su šeima kelias savaites atostogavome šioje saloje ir ji mus pakėrėjo. Grįžusi į Lietuvą prisijungiau prie feisbuko grupės „Tenerifės lietuviai“.

Kai išėjau iš darbo Kauno Suzukio mokykloje, akis užkliuvo už skelbimo šioje paskyroje, kad Tenerifėje kuriama „Baltic International“ mokyklėlė. Parašiau, paklausiau, gal kartais ieško pradinių klasių mokytojos. Gavau atsakymą – atsiųsti savo gyvenimo aprašymą. Paskui buvau pakviesta į pokalbį ir štai esu čia. Pačiai sunku tuo patikėti.

Mus be galo palaiko vietos lietuvių bendruomenė, kurios nariams labai svarbu išsaugoti ir plėtoti lietuvių kalbą. Dalyvavome Vasario 16-sios minėjime: koncertavome, dainavome ir šokome, į veiklą įsitraukė visa bendruomenė. Kovo 11-ąją buvo surengtas piknikas su lietuvių liaudies šokiais ir dainomis, giedojome himną. Dalyvavome lietuvių kalbos viktorinoje, skirtoje 100-mečio Lietuvai. Dalyvavo ne tik vaikai, bet ir tėveliai.

Mokyklėlėje įkūrėme lietuvių kalbos būrelį „Mokomės žaisdami“. Jį lanko ne tik mūsų mokiniai, bet ir britų mokykloje besimokantys lietuviai, kurie nori geriau išmolti

lietuvių kalbą. Mokyklėlėje esame paskelbę šūkį „Kas, jei ne aš?“. Kas, jei ne aš, galiu išsaugoti savo kalbą? Kas, jei ne aš, galiu ją gražinti ir puoselėti? Man tikrai smagu girdėti, kai mokinukai patys taiso savo kalbą: „*Biškį?* Bet juk *truputį* skamba daug gražiau!“ Šiame būrelyje atradau ir neįtikėtinas istorijas kuriančią dešimtmetę Mariją, nuo sesės nenorinčią atsilikti Luką ir iš pradžių savimi nepasitikėjusį Tada: jis po vieno pokalbio išdrįso aprašyti mišką ir tas pasakojimas buvo įspūdingas.

Smagu dalyvauti lietuvių kalbos viktorinose, tik norėtusi, kad jos būtų pritaikytos ir pradinių klasių mokiniams. Šiomet buvome nutarę rašyti nacionalinį diktantą, ir kiek buvo ašarų supratus, kad mes per maži... Tebekaupiame savo lietuvišką bibliotekėlę, visada laukiame jai tinkamų knygų. Beje, čia, saloje, kitokią prasmę įgauna ir atributika su Lietuvos simbolika.

Ko lauktume iš Lietuvos? Aišku, palaikymo ir tikėjimo, kad mes ir mūsų kalba išliksime tik tada, jei patys ją puoselėsime ir saugosime, nes niekas kitas to už mus nepadarys.

Mokytoja Rolanda Masiulienė